

ЙОРДАНЪ ЙОВКОВЪ

Йорданъ Йовковъ е роденъ презъ 1884 година въ с. Жеравна, Котленско, а отрасълъ въ равна и златна Добруджа. Свършилъ гимназия въ София. Следвалъ право въ Софийския университетъ. Йовковъ учителствувалъ въ разни села въ Добруджа, гдето наблюдавалъ живота на българския селянинъ и отпосле тъй хубаво го описа въ своитѣ разкази.

Йорданъ Йовковъ написа много разкази, 3 драми, 1 комедия, романъ, легенди и много други, всичко 14 тома. Неговото име се срѣща изъ всички читанки и христоматии.

На 15 октомврий т. г. Йорданъ Йовковъ почина въ Пловдивъ, оплаканъ отъ цѣлия български народъ. На 18 октомврий той бѣ погребанъ най-тържествено въ София, изпратенъ отъ хилядно множество. Гроба му укичиха много вѣнци.

Български писатели за Йорданъ Йовковъ

Добри Немировъ:

Да бждешъ пръвъ между първитѣ е единъ голѣмъ дългъ къмъ своя народъ. Йовковъ имѣ щастieto да бжде тоя именно първенецъ и днесъ народътъ има неприятността да бжде тъй жестоко лишенъ отъ него.

Никола Атанасовъ:

Йовковъ обичаше земята си, народа и живота. Затова бѣше въ произведенията си преди всичко поетъ.

Константинъ Петкановъ:

Йовковъ е най-свѣтлия и най-човѣченъ български писателъ. Широко като равнината и свежо като въздуха на родната земя, той и следъ смъртта си остава първенецъ въ българската проза.

Ангелъ Каралийчевъ:

Днесъ ще се разтвори майката земя, да поеме въ своитѣ влажни недра най-сърдечния приятелъ на българския селянинъ.

Йовковъ знаеше, че на свѣта има много мжка и подготвяше хората за единъ по-свършенъ свѣтъ, пъленъ съ обичъ и свѣтлина.

Мирославъ Миневъ:

Прекланямъ се съ дълбока скръбъ предъ ранната кончина на великия художникъ на българското слово. Дълбоко човѣченъ и неподражаемо искренъ, Йовковъ създаде образци, съ чийто чаръ и ние и, поколѣнията следъ насъ ще се тешатъ.

Василь Каратеодоровъ:

Предъ ранния гробъ на Йорданъ Йовковъ ние, младитѣ, не можемъ още да се окопитимъ отъ скръбъ, не можемъ пълно да изразимъ вълнението и мжката, които сж покрили сърдцата ни. Защото Йовковъ бѣше най-любимия ни учителъ най-сърдечния ни вдъхновителъ, най-добрия ни ценителъ. Не зная дали другъ български писателъ тъй ласкаво се е отнасялъ къмъ младитѣ си събратя, както той. Прекрасенъ човѣкъ, силно одаренъ творецъ, съ живо чувство на привързаностъ и обичъ, Йовковъ остава за младитѣ писатели рѣдкъ примѣръ.

(Изъ в. „Джга“)